

COUR DE JUSTICE

BENELUX

GERECHTSHOF

~

Zaak B 2003/2 – Abrams c.s. / Verenigde Raden

Vertaling van de **conclusie** van eerste advocaat-generaal N. Edon (stuk B 2003/2/6)

GRIFFIE
REGENTSCHAPSSTRAAT 39
1000 BRUSSEL
TEL. (0) 2.519.38.61
www.courbeneluxhof.be

GREFFE
39, RUE DE LA RÉGENCE
1000 BRUXELLES
TÉL. (0) 2.519.38.61
www.courbeneluxhof.be

Conclusie in de zaak B 2003/2 Abrams c.s. / Verenigde Raden van Bestuur van het Benelux-Merkenbureau en het Benelux-Bureau voor Tekeningen of Modellen

Achtergrond

Het Ministerie van Financiën van het Koninkrijk der Nederlanden was in 1970 bereid voor de niet-Nederlandse werknemers van het Benelux-Merkenbureau een forfaitaire kostenafrek van 20% toe te staan op het bruto salaris, vermeerderd met de expatriatietoelage en verminderd met de pensioenpremie.

In verband met een hervorming van de Nederlandse belastingwet, die in 2000 is doorgevoerd en op 1 januari 2001 in werking is getreden, is de 20 %-kostenafrek met ingang van diezelfde datum vervallen. Naar aanleiding van inspanningen van de zijde van het BMB heeft het Nederlandse Ministerie van Financiën ermee ingestemd de 20%-regeling bij wijze van overgangsmaatregel nog gedurende de jaren 2001 en 2002 toe te passen.

De Verenigde Raden van Bestuur hebben op 20 december 2002 besloten uit hoofde van goed werkgeverschap de Belgische en Luxemburgse werknemers die tot eind 2002 de 20%-belastingafrek genoten, voor het jaar 2003 een bijzondere, tijdelijke en onverplichte compensatie op netto basis te verstrekken.

Tegen dat besluit is door de heren G.F.A. Abrams, M. Al Badaoui, P. Clement, E.J.F.L. Colsoul, M.J. Gales, P.A.V. Laurent, J.P. Lebacqz, L.J.T. Meuws, C.J.G.F.M. Meyers, W.L.A. Neys, M.L.M.H. Peeters, J.M.A.T. Putz, B.M.B. Vanderschoot, F. Veneri en de dames K.C.C. Bakker-Boeve, D.J.F. Bos, N. Collart, A.M.J.F. Cordie, A.M. Daeleman, K.G.M. Depyter, F. Dufrasne-Bernard, R.A.H.R.J. Gerard, C.M.M. Heremans, I.M.R. van der Heyden, C.E.H. Janssen-Verbouw, C. Mansveld-Cornille, S.M.L.A. Stevens-Vermeire, hierna te noemen : « verzoekers », op 28 februari 2003 intern beroep ingesteld. Verzoekers betoogden dat de Raden van Bestuur zich ertoe hebben verbonden de geëxpatrieerde werknemers een netto expatriatietoelage toe te kennen en derhalve het netto loonverlies van de Belgische en Luxemburgse geëxpatrieerde werknemers tengevolge van de belastingwijziging in Nederland te compenseren.

De Raadgevende Commissie heeft op 23 mei 2003 advies uitgebracht. In genoemd advies, dat bij brief van 8 juli 2003 ter kennis is gebracht van zowel verzoekers als Gezag, was de Raadgevende Commissie van oordeel dat de Verenigde Raden bij het besluit van 20 december 2002 de werkingsduur van de toegekende compensatie in redelijkheid tot het jaar 2003 hebben kunnen beperken, zij het dat die beperking in de tijd een onredelijk karakter zou verkrijgen indien de Verenigde Raden niet vóór het verstrijken van het kalenderjaar 2003 omtrent handhaving van de compensatieregeling in al dan niet gewijzigde vorm zullen hebben besloten. Zij heeft derhalve geadviseerd 1. het besluit van 20 december 2002 met inbegrip van de daarin vervatte beperking in de tijd te handhaven ;
2. vóór het verstrijken van het kalenderjaar 2003 een nieuwe beslissing te nemen omtrent handhaving, al dan niet gewijzigd, van de in evengenoemd besluit vervatte compensatieregeling.

Ingevolge het advies van de Raadgevende Commissie hebben de Verenigde Raden, in de mening het besluit van 20 december 2002 met inbegrip van de daarin vervatte beperking in redelijkheid te hebben kunnen nemen, de tegen dat besluit ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Voorts hebben de Verenigde Raden besloten de beslissing van de Verenigde Raden d.d. 19 en 20 december 2002 in te trekken en de personeelsleden die niet in aanmerking komen voor een belastingvrijstelling uit hoofde van de door de Nederlandse wet ingestelde regeling ten behoeve van bepaalde buiten Nederland aangetrokken werknemers (zogenoemde 30%-regeling) een compensatie op netto basis toe te kennen ten bedrage van de voorschotregeling zoals uitgekeerd in 2002, zulks ter overbrugging tot het van kracht worden van een nieuw Benelux-verdrag (inzake intellectuele eigendom) of tot het tijdstip waarop de Verenigde Raden een nieuwe structurele beslissing kunnen nemen. Verzoekers zijn bij brief van 4 september 2003 van de Directeur van het BMB in kennis gesteld van die beslissing.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het administratiefrechterlijk beroep

Het administratiefrechterlijk beroep strekt tot de vernietiging, ten aanzien van elk van de verzoekers, van het « bestreden besluit », waarbij dit nader is gedefinieerd als bestaande uit het besluit van de Verenigde Raden d.d. 20 december 2002 (eerste besluit), alsmede uit het in reactie op het intern beroep tegen het eerste besluit door de Verenigde Raden genomen nieuwe besluit, « zoals vervat in de correspondentie » die door de Directeur van het BMB aan verzoekers is gericht (tweede besluit).

Het is een feit dat het nieuwe besluit van de Verenigde Raden bij brief van de Directeur van het BMB van 4 september 2003 ter kennis is gebracht van alle verzoekers. Die brief luidt als volgt :

« Betreft : uw intern beroep d.d. 28 februari 2003

Naar aanleiding van bovengenoemd door u ingesteld intern beroep tegen de beslissing die de Verenigde Raden van Bestuur in hun zitting van 19 en 20 december 2002 hebben genomen m.b.t. een compensatie voor de per 01.01.2003 vervallen mogelijkheid van 20% belastingaftrek, doe ik u in bijlage de reactie van de Verenigde Raden van Bestuur, tevens inhoudende een nieuw besluit, toekomen.

Verder informeer ik u dat de attesteringen van de individuele berekeningen door Ernst & Young in de loop van deze maand beschikbaar zullen zijn. Uiteraard zult u hiervan direct in kennis worden gesteld ».

De brief van de Directeur van het BMB d.d. 9 oktober 2003, die blijkens het inleidende verzoekschrift van het administratiefrechterlijk beroep gericht is aan de 20 verzoekers die niet van de algemene Nederlandse 30%-regel voor buitenlandse werknemers in Nederland gebruik kunnen maken, is als volgt gesteld :

« Reeds meerdere malen hebben wij u geïnformeerd omtrent het vervallen van de zogenoemde 20%-regeling. Zoals eerder door mij aangegeven heeft de Raad van Bestuur tijdens haar 131^e zitting van 26 en 27 juni 2003 besloten haar beslissing over een compensatie van 19 en 20 december 2002 in te trekken en daarvoor in de plaats met terugwerkende kracht tot 1 januari

van dit jaar een toeslag te bieden, die is gebaseerd op de voorschotten zoals die zijn verstrekt in de jaren 2001 en 2002 ter compensatie van het vervallen van de 20%-regeling.

Berekening voorschot

Voor de berekening van de voorschotten is indertijd de volgende methode gebruikt : vast overeengekomen bruto salaris, inclusief 13^e maand en vakantiegeld, vermeerderd met de expatriatie-toeslag en verminderd met de pensioenpremie en spaarloon. Dit alles op basis van de beschikbare cumulatieve looncomponenten van het jaar 2000. Het voorschot werd berekend door 20% te nemen van bovenstaand resultaat. Het netto voorschot vervolgens was gelijk aan dit resultaat vermenigvuldigd met het voor u geldende marginale belastingtarief en verminderd met de heffingskorting ter grootte van € X.

Omvang toeslag

In uw geval bedraagt de met inachtneming van de hiervoor beschreven methodiek toe te kennen netto toeslag € X per maand. Deze zal met terugwerkende kracht naar 1 januari van dit jaar aan u betaalbaar worden gesteld, onder verrekening van de compensatie die op basis van de beslissing van 19 en 20 december 2002 is verstrekt.

.....

Tot slot

Wij wijzen erop dat onderhavige toekenning geheel onverplicht plaatsvindt en krachtens het besluit van de Raden van Bestuur zal gelden tot het van kracht worden van het nieuwe Verdrag of het tijdstip waarop de raden een nieuwe structurele beslissing nemen ».

De verzoekers die voor de 30%-regeling in aanmerking kwamen, zijn er bij brief van de Directeur van het BMB d.d. 23 oktober 2003 van in kennis gesteld dat « volgens de Nederlandse fiscale wetgeving (...) u in aanmerking (komt) voor de 30%-regeling. Dit betekent dat bovengenoemde compensatieregeling niet op u van toepassing is. Volledigheidshalve verwijs ik u naar de eerdergenoemde brief vanwege de Voorzitter van 28 augustus 2003, in bijzonderheid naar punten 2 en 4 van de daarin verwoorde beslissing van de Raden van Bestuur ». In diezelfde brief is vermeld dat « de compensatieregeling voor eventueel daarvoor in aanmerking komende personeelsleden (...) geheel onverplicht plaats(vindt) ... ».

Verzoekers menen dat de beroepstermijn van twee maanden ex artikel 17 van het Aanvullend Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie, dat van toepassing is ten aanzien van de personen in dienst van het Benelux-Merkenbureau en het Benelux-Bureau voor tekeningen of modellen, pas op 9 respectievelijk 23 oktober 2003 is aangevangen. Er dient van te worden uitgegaan dat verzoekers zich op het standpunt stellen dat er in casu een algemeen besluit is geweest, dat verzoekers op 4 september 2003 kenbaar is gemaakt, alsmede nadien individuele beslissingen waarin de vastgestelde regels op iedere verzoeker persoonlijk zijn toegepast.

Luidens genoemd artikel 17 wordt het beroep ingesteld door indiening van een daartoe strekkend verzoekschrift bij de griffie van het Hof binnen twee maanden, nadat het aangevallen besluit aan de verzoeker is bekend geworden.

In casu vorderen verzoekers de vernietiging van het bestreden besluit, « voor zover dit (impliciet) inhoudt dat Verweerster niet gehouden is om Verzoekers vanaf 1 januari 2003 geheel en voor onbepaalde tijd te compenseren voor het verval van de 20%-regeling ».

De beslissing van de Verenigde Raden om geen gevolg te geven aan hun interne beroepen nu « de Verenigde Raden menen het besluit van 20 december 2002 met inbegrip van de daarin vervatte beperking [d.w.z. de beperking in de tijd] in redelijkheid te hebben kunnen nemen », was verzoekers reeds op 4 september 2003 bekend. Het nieuwe besluit van de Verenigde Raden is eveneens beperkt in de tijd, ook al is de termijn ervan niet vast bepaald.

Verzoekers behoorden tevens te weten dat de netto compensatie die hun bij het nieuwe besluit van de Verenigde Raden werd toegekend, geen enkele verplichting inhield om het vervallen van de 20%-regeling door de Bureaus te laten dragen. Er is duidelijk bepaald dat de Verenigde Raden, in afwachting dat de expatriatietoelage een structurele en statutaire, en dus, naar de mening van de Verenigde Raden, verplichte regeling kan krijgen, het personeel in aanmerking hebben willen laten komen voor deze compensatieregeling op netto basis.

De brieven van 9 en 23 oktober 2003 verschaffen ten deze en met inachtneming van de voor het Hof aanhangige vordering (vernietiging van het bestreden besluit, voor zover dit inhoudt dat verweerster niet gehouden is om verzoekers vanaf 1 januari 2003 geheel en voor onbepaalde tijd te compenseren voor het verval van de 20%-regeling) geen enkel nieuw beslissingsgegeven dat verzoekers bij de kennisgeving van 4 september 2003 al niet bekend zou zijn geweest.

Het persoonlijk informeren van verzoekers omtrent het bedrag van de maandelijks uitgekeerde netto toeslag ter compensatie van het verlies van de 20%-aftrek is niets anders dan een nadere uitwerking van het door de Verenigde Raden genomen besluit. Overigens lijkt de vaststelling van het exacte bedrag van de compensatie niet van belang te zijn voor het instellen van het administratiefrechterlijk beroep. Verzoekers hebben het eerste besluit van de Verenigde Raden reeds op de korrel genomen op grond dat dit hun geen volledige compensatie bood voor het vervallen van de 20%-regeling (zie in dit verband paragraaf 29 in het inleidende verzoekschrift van het administratiefrechterlijk beroep). Zij behoorden reeds op 4 september 2003 te weten dat de compensatie die hun op grond van het nieuwe besluit van de Verenigde Raden werd geboden, hun evenmin een algehele compensatie zou garanderen (zie paragrafen 37 en volgende in het inleidende verzoekschrift). In relatie tot de voor het Hof ingestelde vordering tot vernietiging van het bestreden besluit (« voor zover dit inhoudt dat Verweerster niet gehouden is om Verzoekers (...) geheel (...) te compenseren ») vermag de bij brief van 9 oktober 2003 verstrekte informatie omtrent de individuele berekeningen niet te worden beschouwd als een onmisbaar gegeven dat op zich verzoekers in staat zou hebben gesteld inzicht te krijgen in zowel principe als toepassing op het specifieke geval van iedere verzoeker, van het besluit.

Evenzo is de brief van 23 oktober 2003 niets anders dan een mededeling ten behoeve van de voor de 30%-regeling in aanmerking komende personen, dat krachtens de hun op 4 september 2003 bekend gemaakte beslissing van de Verenigde Raden de compensatieregeling niet op hen

van toepassing is. Zowel het principe als de nadere uitwerking van het nieuwe besluit van de Verenigde Raden was de betrokken verzoekers reeds op 4 september 2003 bekend.

In het licht van het vorenoverwogene meent ondergetekende dat de termijn van het administratiefrechterlijk beroep ten aanzien van alle verzoekers op 4 september 2003 is aangevangen, nu het door hen bestreden besluit tenslotte de beslissing van de Verenigde Raden is, die op voormelde datum aan hen bekend is geworden; het inleidende verzoekschrift van het administratiefrechterlijk beroep is mitsdien te laat ingediend, in dier voege dat het beroep niet ontvankelijk is, waarbij dit middel van niet-ontvankelijkheid, van openbare orde, zelfs ambtshalve kan worden opgeworpen.

Subsidiair en ten aanzien van de grond van de zaak

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat het BMB als werkgever in een financiële compensatie dient te voorzien in de vorm van voortzetting van de 20%-regeling dan wel van een de facto netto uitbetaling van de 25%-expatriatietoelage voor onbepaalde tijd, aangezien het hier gaat om overeengekomen arbeidsvoorwaarden die gelden tussen verzoekers en het BMB. Het BMB zou, meer in het algemeen, gehouden zijn verzoekers een dergelijke compensatie te bieden op grond van het algemeen rechtsbeginsel «pacta sunt servanda». Door verzoekers een dergelijke compensatie niet te bieden, zou het BMB verder nog het vertrouwensbeginsel schenden.

Verzoekers vragen het Hof, ingevolge de vernietiging van het bestreden besluit, voor recht te verklaren c.q. vast te stellen ex artikel 28 van het Aanvullend Protocol dat elk van de verzoekers vanaf 1 januari 2003 en daarna voor onbepaalde tijd maandelijks gerechtigd is tot ontvangst van het BMB van een netto-compensatie in aanvulling op zijn of haar netto maandsalaris, welke compensatie gelijk is aan het netto-voordeel dat de desbetreffende verzoeker genoten zou hebben bij onverminderde toepassing van de 20%-regeling dan wel bij onverminderde, onbelaste uitkering van de 25% expatriatietoelage, met dien verstande dat dit ten aanzien van die verzoekers op wie thans de algemene (fiscale) 30%-regeling van toepassing is slechts behoort te gelden voor zover en zolang deze verzoekers niet reeds een gelijke of hogere netto-compensatie ontvangen (hebben) door toepasselijkheid van die 30%-regeling.

In dit geschil is de expatriatietoelage in het geding. Blijkens artikel 9 van het Bezoldigingsreglement kunnen de personeelsleden van Belgische of Luxemburgse nationaliteit aanspraak maken op een expatriatietoelage die 25% van het bruto maandsalaris bedraagt. Partijen zijn het erover eens dat tengevolge van de door de Nederlandse fiscus toegepaste 20%-aftrek de expatriatietoelage de facto netto werd genoten (paragraaf 10 in de memorie van antwoord van de Verenigde Raden).

Waar verzoekers in hoofdzaak betogen dat het BMB jegens de personeelsleden van Belgische en Luxemburgse nationaliteit dient in te staan voor een netto uitbetaling van de expatriatietoelage, maken zij echter een voorbehoud voor diegenen onder hen die voor de zogenoemde 30%-regeling in aanmerking komen. Zij maken derhalve een voorbehoud in het geval dat de belastingvrijstelling van de expatriatietoelage kan worden bewerkstelligd door middel van en volgens de regels van de 30%-vergoedingsregeling. Kan daarin niet een indicatie

worden gezien dat ook de 20%-kostenaf trek door alle verzoekers is en nog steeds wordt aangemerkt als een belastingvoordeel? Zou de 20%-af trekregeling echter als een louter fiscaal voordeel worden beschouwd, dat door de Nederlandse fiscus wordt toegekend, dan lijkt het ondergetekende niet mogelijk het beroep van verzoekers toe te wijzen.

Het Hof heeft recentelijk in de zaak B 2003/1 (arrest van 28 oktober 2004) beslist dat artikel 1, 2, van het Personeelsstatuut van het BMB (dat door verzoekers wordt aangevoerd om de toepassing van het Nederlandse arbeidsrecht te vorderen), dat bepaalt dat « het in het eerste lid bedoelde personeel onderworpen is aan de Nederlandse sociale wetgeving », niet verwijst naar de bepalingen betreffende het Nederlandse arbeidsrecht en met name de voorwaarden voor aanstelling, benoeming en ontslag, die aan autonome, al dan niet geschreven, regels zijn onderworpen. Er is derhalve geen aanleiding tot toepassing van de Nederlandse arbeidsrechtelijke bepalingen op het statutaire personeel van het BMB en de regelmatigheid van het aangevochten besluit dient niet aan die bepalingen te worden getoetst.

Dat het Nederlandse recht toepassing vindt, op grond dat in sommige individuele arbeidsovereenkomsten daarnaar wordt verwezen, lijkt evenmin te beduiden dat het Gezag ondubbelzinnig de intentie zou hebben dat recht in alle gevallen toe te passen. Voor toetsing van de regelmatigheid van het bestreden besluit is ook niet terug te vallen op het Belgische recht, laat staan het Luxemburgse recht. Het door het Hof in voormeld arrest van 28 oktober 2004 verwoorde beginsel, namelijk dat de in het Personeelsstatuut en het Bezoldigingsreglement neergelegde regels en de algemene rechtsbeginselen van het ambtenarenapparaat, die gemeenschappelijk zijn voor de Beneluxlanden, het vraagstuk van de regelmatigheid van de aangevochten beslissing regelen, dient hier – met vertaling naar onderhavig geval – wel toepassing te vinden.

Voor de eisen van verzoekers vermag noch in het Personeelsstatuut (samen met de individuele arbeidsovereenkomsten) noch in het Bezoldigingsreglement steun te worden gevonden.

In relatie tot de algemene beginselen lijkt de beslissing van de Nederlandse fiscus tot intrekking van een voorheen toegekend, louter fiscaal voordeel evenmin schending noch van het beginsel « pacta sunt servanda » noch van het vertrouwensbeginsel in de betrekkingen tussen de Benelux-Bureaus en hun personeelsleden te kunnen opleveren.

Het beroep schijnt mitsdien slechts te kunnen worden toegewezen indien het Hof acht slaat op een verplichting van de Benelux-Bureaus jegens hun personeelsleden van Belgische en Luxemburgse nationaliteit om in te staan voor de uitbetaling van een belastingvrije expatriatietoelage.

Ten deze dient in de overweging te worden betrokken dat

- de Raad van Bestuur van het Benelux-Merkenbureau tijdens zijn eerste vergadering op 26 februari 1970 te 's-Gravenhage heeft besloten dat ervoor zal worden gezorgd dat de niet-Nederlandse personeelsleden over de expatriatie-vergoeding geen belasting behoeven te betalen ;
- de 20%-af trekregeling niet werd opgelegd door de Nederlandse fiscus ; de brief van de Nederlandse Staatssecretaris van Financiën d.d. 24 november 1970 lijkt in dit verband veelzeggend te zijn, nu precies op grond van de praktische omstandigheden

die voor het Benelux-Merkenbureau aantrekking van personeel van Belgische en Luxemburgse nationaliteit in de bestaande belastingverhoudingen zouden verhinderen, is besloten voor de niet-Nederlandse leden van het personeel een forfaitaire kostenaf trek van 20% toe te staan ; het initiatief dat ertoe heeft geleid dat de personeelsleden van het BMB gebruik konden maken van die regeling lijkt dus wel degelijk van het BMB zelf afkomstig te zijn ;

- de heer E.L. Simon, destijds Adjunct-Directeur, in een schriftelijke verklaring gedaan te Den Haag op 14 september 2004 erop heeft gewezen, dat in de aanwervingsgesprekken met Belgische en Luxemburgse kandidaat-werknemers steeds is benadrukt dat het BMB/BBTM ervoor zorgde dat Luxemburgse of Belgische werknemers de 25% expatriatietoelage netto ontvangen en dat hierbij is aangegeven dat het BMB/BBTM hiervoor afspraken had gemaakt met de Nederlandse fiscus in de beginfase van de oprichting van de Bureaus. Die verklaring geeft in wezen slechts een verklaring weer, die als productie 27 bij het inleidende verzoekschrift van het administratiefrechtelijk beroep is gevoegd : « Met uitzondering van het aanwervingsgesprek met de verzoeker Paul Laurent hebben ondergetekenden aan het niet Nederlandse personeel van het BMB en van het BBTM bij alle gesprekken zonder een enkele uitzondering expressis verbis het voorrecht van een netto belastingvrije expatriatietoelage in navolging van andere internationale organisaties als vast voordeel verbonden aan de tewerkstelling bij het BMB en BBTM, bevestigd ».

Indien het Hof tot de bevinding komt dat het BMB jegens de betrokken personeelsleden, onder wie verzoekers, wilde instaan voor een belastingvrije expatriatietoelage, wat ook de middelen zijn, die zijn ingezet om de netto uitbetaling van de expatriatietoelage te bewerkstelligen (het BMB heeft bijv. in het begin getracht de Nederlandse fiscus ertoe over te halen de expatriatietoelage als een niet-belastbare vergoeding te beschouwen) en dat die additionele belastingvrije vergoeding wegens een constante toepassing vanaf de oprichting van het BMB dient te worden geacht een integrerend bestanddeel uit te maken van de bezoldigingsregeling van verzoekers, zal het besluiten dat de netto uitbetaling van de expatriatietoelage het voorwerp uitmaakt van een uitdrukkelijke verbintenis van de Bureaus jegens verzoekers, zulks op grond van het algemeen rechtsbeginsel « pacta sunt servanda ».

Het Hof zal in dat geval het bestreden besluit vernietigen en bij de vaststelling van de rechtsbetrekkingen tussen partijen verklaren dat de Bureaus hun verplichting dienen na te komen en verzoekers in de status quo ante dienen te herstellen, zulks middels zodanige compensaties dat verzoekers kunnen beschikken, bij wijze van expatriatietoelagen, over een netto inkomen ten belope van 25% van hun bruto maandsalaris, onder voorbehoud van de gevallen waarin en zolang de netto ontvangst van de expatriatietoelagen door verzoekers wordt bewerkstelligd in het kader van de belastingregels volgens het Nederlandse belastingrecht, met name de zogenoemde 30%-vergoedingsregeling.

Er schijnt mee te kunnen worden volstaan te verklaren dat de Bureaus hun verplichting dienen na te komen, in dier voege dat veroordeling van de Bureaus tot betaling van uit die rechtsbetrekkingen voortvloeiende sommen niet hoeft te worden uitgesproken.

Ten aanzien van de kosten gedraagt ondergetekende zich aan 's Hof's wijsheid voor wat betreft het verzoek van verzoekers om te laten bepalen dat de kosten van vertegenwoordiging of bijstand van verzoekers in de veroordeling in de kosten zullen worden begrepen.

Luxemburg, 21 januari 2005

Nico Edon, eerste advocaat-generaal